

Agga kas sessinnane põrmo-ello ułłatab senna? (Rein ja Dio ei wastand muud, kui ðykasid) sepārrast ütlen ma: mis teie tānna ollete teinud ja kannatanud, se töstab teie nimmmed taewa ramato sisse. Omneti meie laps piddi surrema? kostis Dio. Za piddi surrema, kostis wasto se wanna, sest Jummal ei tulle hoidma, mis innimenne isse võib hoida; agga keik head, mis innimenne teeb, tassub temma jo sin ja sealt iggaveste. Kuida ma sedda last voodisin hoida, ütles Rein, kui ma teist aitamas ollin? Kas sa ei tunnud ühtegi kartust lapse pārrast, kui so plifka sind passus, ennast kasa wotta, ütles se wanna siis Dio wasto. Kül ma sedda tundsin, kostis Dio, seisin sepārrast ka wasto. Siis jo sinno enneise moistus sind nomis? ütles se wannake jáisse ja omneti voodid tedda lapse jurest árra! Eboste, igga eßimenne mōtte, mis ga meie moistus siis meie süddant ligutab kui middagi meid kiisab, on se juhhataja-mōtte; kes sedda mōttet katsub fautada, lõdb ennast ommast tee-náitjast lahti. Edsfi on, ütles

Rein, ja siiski ma praegogi ei fahhetse et aitma läksin. Sest sind aias so südda, mis taevaliste seltsi folhab, wastas se wanna; agga sesamima südda peab sind öppetama, et Jummal ennam immeteggo ei te; sest siis inimeste lotus teeks neid keik holetumiaks — meie ennestest moistus on se ingel, fedda Jummal iggaühhele hoidjaks an annud; kes selle inglise nomimist tähhele panneb, ei lange.

Kes sa oled? fallis wanna issa! ütles Dio. Ma ollen üks wanna Ellatand, kes mitto hehad ja furja náinud, ja wähest sega nüüd aega witan, et tähhele pannen, kuid a mitto, kibbedat waewa tundes, taewa pole kõnnib, ja mitto teine, fargades, põrgo töttab, kostis se wanna. Kas siis agga waew sadab taewa? Hüssis Dio; meie olleme tānnini õunes elland, ja siiski Jummalat meles piddand; ja mitto náab kül waewa, ja lähhääb itka tagga foeremaks. Se on keik sedda mōda, wastas ta, kuid a kegi hea waimole, ehk furja waimole maad annab; sest iggaühhe innimesse ennese lätte on se mesewald antud, taewale ehk põr-